

vedtagelse, forsaavidt som man derved ligesom lægger et Tryk paa ham. Men den høitærede Minister har jo selv sagt, at der retses Tvivl fra den anden Side; og hvad skæder det da den ærede Minister, at Landstinget i denne Sag slutter sig til ham ligeoverfor disse Tvivl, ikke med Hensyn til Straffebestemmelsens Art, men blot med Hensyn til Spørgsmaalet om Samtidigbed af Straffelovens Fremkomst for begge Værn? Og naar Ministeren siger, at Landstinget ikke bør blinde sig selv, saa er jo Landstinget ikke bundet ved, at det i Overensstemmelse med den ærede Minister udtaler sig for Duffeligheden af, at Straffelovene for begge Værn kommer samtidig; thi det veed Ministeren, naar han næste Gang forelægger kun een Lov, at har det i Sagens Natur eller paa anden Maade været virkelig uovervindelige Hindringer for at forelægge dem begge, ja saa maa jo Landstinget vige for Uovervindeligheden, men denne Mulighed kan dog ligesaa lidt være hindrende for Landstinget fra nu at udtale sin Mening, som den er hindrende for den ærede Minister. Den ærede Minister siger, at det er hans Mening, en Mening, hvori han er saa fast, at han ikke trænger til at styrkes, at Straffelovene for begge Værn skulle blive til paa een Gang; men idet han udtaler dette, siger han, at han dog ikke kan overse Muligheden af, at der kan være uoverstigelige Hindringer. Naar nu den ærede Minister paa een Gang kan udtale sin Overbevisning om, hvad der er rigtigt, og tillige Muligheden af Hindringer for at gennemføre, hvad han nu anser for rigtigt, hvorfor skal da ikke ogsaa Landstinget kunne udtale sig, og hvorfor kunne vi ikke vedtage en Dagsorden, der udtrykker vor Mening, som stemmer med Ministerens? — Det ærede Medlem talte om, hvad det ikke staar i Dagsordenen, nemlig om denne Lovs Princip, og om at der skulde være identiske Straffebestemmelser for Land- og Søværn; i Dagsordenen staar der ikke et eneste Ord derom, og det er udtrykkelig af den ærede Ordfører paa Udvalgets Begne sagt, at det kan være, at dette Spørgsmaal maa besvares benegtende, og at man vil komme til at indrømme, at der i Søværnet kræves visse andre Straffebestemmel-

ser. Jeg anser det ikke for ønskeligt at komme ind paa Lovens Realitet, navnlig Spørgsmaalet, om den er for mild eller ikke; men naar man i dette Dieblit taler om, hvad der har vist sig paa andre Steder, da er det vistnok saaledes, at de Forhold, der have fremkaldt Disciplin i den franske Hær og i hele Frankrig ere ganske andre end dem, der her er Tale om.

Tobiesen: Den sidste Bemærkning af det høitærede Medlem kunde jeg naturligtvis godt underkrive, dog kun tildeels. Jeg tror, at de, der kjende Noget til de virkelige Forhold, have allerede i mange Aar sagt, at den Slappelse af Mandstugten, der er fremkaldt af en Opinion, som ogsaa har gjort sig gjældende herhjemme, har i lang Tid undergræbet den Disciplin, der tidligere har været her. — Jeg maa imidlertid rette et Par Bemærkninger til det høitærede Medlem, da han paa enkelte Punkter ganske har misforstaaet mig. Det kunde ikke falde mig ind at sige, at der skulde være identiske Straffebestemmelser for Land- og Søværnet; men hvad jeg paa den anden Side ikke kunde tvivle om, det var, at den samme Mænd, som har dikteret de nye Straffebestemmelser for Landhæren, maatte nødvendig gaa igjennem de andre Straffe, som man vil bestemme for Søværnet, og jeg udtalte, at jeg fandt det farligt at gaa den Vej. Nu troede det ærede Medlem at slaa mig med det Argument, at det staar der jo ikke Noget om i Dagsordenen, i hvilken Retning det, der skal fremkomme samtidigt for Land- og Søværnet, skal gaa, om det skal være mildt eller strengt; men dette forekommer mig rigtignok at være, om jeg saa maa sige, en Fægten med Død, thi det maa dog være fuldkommen klart, at Udvalget, der foreslaar denne Dagsorden, ikke kan sigte til Bestemmelser af anden Art end dem, det selv har godkjendt og foreslaaet. Forandringer til. Det har ved selve Udvalgsbetænkningen stempet, hvad det anser for humane og for rigtige og passende Bestemmelser; er altsaa Dagsordenen kommen frem fra Udvalget, saa veed man jo ogsaa, i hvilken Retning det Forslag maa gaa, som skal tiltale det. — Der fremkom ligesledes fra det ærede Medlem en